

også udtryk for, hvordan balancen kan være på det område, hvor også magtforholdet, det ligeværdige forhold, som man søger at tilstræbe på arbejdsmarkedet, kommer til udtryk i en konkret aftale.

Her skaber regeringen en støtte til den ene side og går dermed ind og fjerner balancen og giver dermed også de lønmodtagere, der er afhængige af de her beskyttelsesbestemmelser, et slag oven i hovedet. Derfor handler det her lovforslag om, at der nu åbnes mulighed for, uanset om man vil sige det eller ej, at der kan gives tvangsmæssig adgang til deltid.

Man tror jo, at man så har klaret det via bevisbyrden, men det har man ikke efter vores vurdering. Der findes andre veje, hvorpå man vil anvende den her lov uden om overenskomsten, for det centrale er, at man fjerner en overenskomst-mæssig beskyttelse.

Det har været en del af debatten, allerede før jeg kom herop, hvorvidt der var tale om et ligeværdigt forhold. Og lige præcis deltid er jo et meget godt sted at eksaminere ligeværdigheden på arbejdsmarkedet. For når man står alene med sin arbejdsgiver og efter den her lov skal aftale et ønske om deltid hos den ene af parterne, og den anden forventes at imødekomme det på en eller anden måde, så ved vi jo godt, at der er noget, der bliver sagt, og noget, der ikke bliver sagt. Der er også noget, der ikke nødvendigvis kan bevises, for der sidder kun to til samtalen.

De der sicilianske tilbud vil eksistere i virkeligheden. Ja, de eksisterer for så vidt allerede. Og netop at skabe overenskomster handler om at beskytte sig imod det, for når de forekommer, står man ikke alene, men er sammen om at forhindre det.

Derfor er vi selvfølgelig imod lovforslaget, og vi mener ikke, at de ændringsforslag, der er stillet, løser problemerne.

Det er faktisk det her forslag, som også Ekstra Bladets leder i dag beskæftiger sig med, hvor de skriver, at det er som ude på gårdene i gamle dage, hvor den enkelte landarbejder havde både sin fulde frihed og ret til at aftale hvad som helst, men den stærkeste ret lå i bondens lomme. Nu er der ikke så mange landmænd tilbage i Danmark, men det der med, at den ligger i arbejdsgiverens lomme, gælder stadig væk. Derfor er der heller ikke tale om et forslag, der interesserer sig for det moderne arbejdsmarked. Der er tale om et forslag, der har eksisteret i Venstres katalog over, hvad man ville gøre ved arbejdsmarkedet vel i over 100 år.

Det bekræftes så i øvrigt også af den udtalelse, som Venstres medlem af Folketinget, hr. Jens Vibjerg, der også er formand for Arbejdsmarkedsudvalget, kom med under førstebehandlingen, nemlig at det her handler om, at det er de magtfulde forbund på enten den ene eller den anden side, der skal afgøre det, altså deltidsarbejde forstås, og i hvert fald skal man være slyngven med tillidsmanden for at have nogen chancer for at få lov til at gå på deltid.

Det er så det, man vil gribe ind over for. Tillidsmanden og tillidskvinden, tillidsrepræsentanten, vil man have reduceret i selve spillet. Og så får vi en diskussion om, hvorvidt tillidsrepræsentanten må være med, når der skal laves de her frivillige aftaler, og vi får ikke andet end tågede svar. Vi fik det i går i det åbne samråd, og vi har fået det igen her i dag i Folketingssalen fra Venstres ordfører.

Kl. 15.20

Derfor bliver jeg nødt til at spørge beskæftigelsesministeren, og der kan svares ja eller nej: Hvis en lønmodtager og en arbejdsgiver skal lave en sådan aftale, og lønmodtageren siger, at han gerne vil have tillidsmanden med, og arbejdsgiveren siger nej, må tillidsrepræsentanten så være der, eller må tillidsrepræsentanten ikke være der? Har lønmodtageren et retskrav på at kunne få sin tillidsrepræsentant med?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er alle 10 minutter brugt op.

Der er en række korte bemærkninger, og jeg nævner dem i den rækkefølge, de er noteret her: Hr. Jesper Langballe, hr. Lars Barfoed, hr. Jens Vibjerg, hr. Anders Møller, hr. Kristian Jensen, hr. Flemming Oppfeldt og hr. Ole Sohn.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Kan hr. Jan Petersen huske, at der var engang – det forekommer egentlig at være umådelig lang tid siden – en statsminister, som nogle af os svagt husker, hvordan ser ud, som i en tv-tale med reference til et rystende tv-billede, der viste, hvordan mødre måtte hale deres små børn op kl. 5 om morgenen i nattens mulm og mørke og slæbe dem hen i daginstitutionen, sagde, at han spurgte sig selv: Kan vi ikke gøre det lidt bedre? Da han spurgte sig selv om det, kom der aldrig noget svar. Nu er svaret der. Det kunne faktisk gøres lidt bedre, hvis der kom et andet flertal i Folketinget.